

УДК 343.8 : 341.492.2

Ксенія Володимирівна ЮРТАЄВА,кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, Харків)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОНАННЯ В УКРАЇНІ ВИРОКУ МІЖНАРОДНОЇ СУДОВОЇ УСТАНОВИ

У статті розглянуто генезис, зміст, умови та особливості виконання вироку міжнародної судової установи за кримінальним правом України. Виявлено недоліки КК України в питанні закріплення підстав і правил виконання вироку міжнародної судової установи і визначено шляхи їх усунення.

Ключові слова: виконання вироку, міжнародна судова установа, міжнародне співробітництво з кримінальним питань, Міжнародний трибунал для колишньої Югославії, Міжнародний кримінальний суд.

Постановка проблеми. Головними умовами формування в Україні правової демократичної держави залишаються завершення політико-правових реформ, гармонізація законодавства з нормами Європейського Союзу та забезпечення міжнародно-правових стандартів захисту прав і свобод людини та громадянина. Цей процес має стати наскрізним, тобто відбуватися в усіх сферах суспільного життя, зокрема, у правотворчості та правозастосуванні. З теорії права відомо, що правотворчість – це діяльність компетентних державних органів, уповноважених державою громадських об'єднань, трудових колективів або (у передбачених законом випадках) всього народу чи його

територіальних спільнот зі встановлення (санкціонування), зміни чи скасування юридичних норм. Поточна правотворчість останнім часом не оминула і кримінально-правового законодавства України, яке внаслідок цього дійсно зазнало значних трансформацій. Так, у 2013 р. новою чинного законодавства про кримінальну відповідальність стало передбачення положення про виконання вироку міжнародної судової установи. Навіть при поверхневому герменевтичному аналізі цього положення можна помітити його спрямованість на налагодження міжнародного співробітництва з кримінально-правових питань та підтримку загальноєвропейського вектору української політики. Проте визначення глибинної легальної сутності цього положення та його місця в сучасному кримінальному праві України й досі залишається поза увагою вітчизняних наукових досліджень.

Метою статті є аналіз генезису та тлумачення змісту положення про виконання вироку міжнародної судової установи за кримінальним правом України. Додамо, що її досягнення дозволить визначити умови та перспективи застосування цього положення в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як вже наголошувалося, в площині кримінального права положення про виконання вироку міжнародної судової установи майже не розглядалося. Порядок виконання вироку міжнародної судової установи, що входить до предмета кримінального процесуального права, досліджували такі фахівці у галузі кримінального процесу, як А. В. Підгородинська та М. С. В'юник. У кримінальному праві України питання виконання вироку міжнародної судової установи частково висвітлені у працях К. П. Задой (в аспекті вдосконалення норм щодо закріплення кримінальної відповідальності за злочини проти людяності, воєнні злочини, агресію та геноцид) [1] і В. П. Мороза (з позицій запровадження кримінальної відповідальності за невиконання рішень міжнародних судових установ) [2]. Більше уваги цьому питанню приділено в міжнародному праві. Так, його вивчали у своїх роботах такі українські правознавці-міжнародники, як М. Гнатівський, Н. В. Дрьоміна, Б. О. Кучер, Т. Л. Сирійд та ін. Проте глибокого аналізу кримінально-правових підстав виконання вироку міжнародної судової установи у кримінальному праві України до цього часу не проводилося.

Виклад основного матеріалу. Уперше законодавче закріплення положення про виконання вироку міжнародної судової установи було здійснено у новій редакції Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), у ст. 614 якого встановлено, що «визнання та виконання в Україні вироків міжнародних судових установ, а також прийняття осіб, засуджених такими судами до позбавлення

волі, здійснюються згідно з правилами цього Кодексу на підставі міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України» [3]. Проте будь-які подальші роз'яснення з цього приводу у тексті КПК України відсутні. Передбачення у 2013 р. положення про виконання вироку міжнародної судової установи в Кримінальному кодексі України (далі – КК України) стало своєрідною рецепцією положень КПК України. Це підтверджує і пояснювальна записка до відповідного законопроекту, в якій вказується, що зазначені зміни у КК України було внесено з метою приведення термінології, яка використовується у законодавчих актах України, у відповідність до понятійного апарату КПК України [4]. У ч. 4 ст. 10 КК України положення про виконання вироку міжнародної судової установи змістовно було поєднано з положенням про виконання вироку іноземного суду, проте їх генезис, зміст та порядок застосування є різними. Крім того, практика виконання вироку іноземного суду існує в Україні вже протягом декількох десятків років, а виконання вироку міжнародної судової установи – абсолютно новий інститут, механізм дії якого на практиці не сформувався. З огляду на сказане вважаємо за необхідне визначити поняття «міжнародна судова установа» та кримінально-правові підстави виконання в Україні вироків таких установ.

Передусім слід вказати, що ані в тексті КК України, ані в тексті КПК України поняття «міжнародна судова установа» не розкривається. Втім, зі змісту ст. 614 КПК України випливає, що визнання та виконання в Україні вироків міжнародних судових установ здійснюється лише на підставі міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України. Таким чином, вирoki не всіх міжнародних судових установ можуть бути визнані та виконані в Україні, а лише тих, з якими Україна встановила відповідні договірні відносини. У міжнародному праві до міжнародних судових установ відносять постійні або тимчасові міжнародні суди та трибунали. Найбільш відомими й активно діючими на міжнародній арені на сьогодні є Міжнародний Суд ООН, Міжнародний трибунал з морського права, Міжнародний комерційний арбітражний суд, Суд Європейського Союзу, Європейський суд з прав людини, Міжамериканський суд з прав людини, Міжнародний кримінальний суд тощо. Виходячи зі змісту підписаних та ратифікованих Україною міжнародних договорів, можемо назвати установи, юрисдикція яких визнана на території нашої держави, а саме Європейський суд з прав людини, Міжнародний комерційний арбітражний суд та Міжнародний суд ООН. Зміст і межі юрисдикції будь-якої із цих установ можна проаналізувати за наступними чотирма основними критеріями: 1) *ratione materiae* (предметна юрисдикція);

2) *ratione loci* (територіальна юрисдикція); 3) *ratione temporis* (застосування юрисдикції суду в певний часовий період); 4) *ratione personae* (персональна юрисдикція) [5, с. 5]. Причому в установчих документах таких установ можуть висуватися й інші додаткові вимоги щодо прийнятності справи до розгляду. Наприклад, відповідно до ст. 35 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. Європейський суд з прав людини може прийняти справу до розгляду лише після того, як було вичерпано всі національні засоби юридичного захисту, згідно із загальновизнаними принципами міжнародного права, і впродовж шести місяців від дати постановлення остаточного рішення на національному рівні [6]. Провівши порівняльний аналіз положень КК України та критеріїв юрисдикції міжнародних судових установ, можна зробити декілька важливих висновків: предметна юрисдикція міжнародної судової установи у контексті ч. 4 ст. 10 КК України має охоплювати діяння, що визнаються злочинами в Україні або були б злочином у разі його вчинення в Україні; а персональна – діяння фізичних осіб. Таким чином, міжнародна судова установа, вироки якої можуть бути виконані в Україні, повинна мати персональну кримінальну юрисдикцію щодо фізичних осіб, а її предметна юрисдикція має охоплювати діяння, криміналізовані в КК України. Втім, жодна із вищевказаних міжнародних судових установ, з якою в Україні встановлені договірні відносини, не має персональної кримінальної юрисдикції щодо фізичних осіб, тому й виконання їх рішень не може охоплюється предметно-процесуальною юрисдикцією ч. 4 ст. 10 КК України і ст. 614 КПК України.

На цей час єдиним постійним міжнародним судом, кримінальна юрисдикція якого поширюється на фізичних осіб, є Міжнародний кримінальний суд (далі – МКС). Хоча у 2000 р. Україна і підписала Римський статут МКС, процес імплементації цього документа й досі не завершений. До тимчасових міжнародних судових установ, які поширюють персональну кримінальну юрисдикцію на фізичних осіб, відносять Міжнародні трибунали для колишньої Югославії та щодо Руанди, Спеціальний суд для Сьєрра-Леоне. Названі міжнародні суди були створені за рішенням Ради Безпеки ООН, а їх метою є переслідування осіб, відповідальних за тяжкі порушення міжнародного гуманітарного права на території вказаних країн та сусідніх держав, проти громадян цих держав у встановлений їх статутами період часу. Крім того, згідно зі статутами цих установ країни-члени ООН мають співробітничати та надавати судову допомогу трибуналам (ст. 29 і ст. 28 Міжнародних трибуналів для колишньої Югославії та щодо Руанди відповідно), проте виконання вироків у виді позбавлення волі здійснюється тільки

в країнах, вказаних трибуналом із переліку країн, що звернулися до Ради Безпеки ООН з відповідною заявою (ст. 27 і ст. 26 Міжнародних трибуналів для колишньої Югославії та щодо Руанди відповідно) [7; 8]. У питанні виконання вироків Україна налагодила співробітництво лише з Міжнародним трибуналом для колишньої Югославії шляхом укладання угоди з ООН [9]. Таким чином, якщо співробітництво в кримінальних питаннях з Міжнародними трибуналами для колишньої Югославії та щодо Руанди мають здійснювати всі країни-члени ООН, то виконання вироків цих установ у окремій державі можливе лише після укладання додаткової угоди. Тому, на наш погляд, невірним є висновок А. В. Підгородинської, що держава має виконати винесений такими трибуналом вирок лише за тій підставі, що вона є членом ООН [10, с. 208].

Вищенаведене дозволяє зробити висновок, що на тепер Міжнародний трибунал для колишньої Югославії є єдиною міжнародною судовою установою, чий вирок може бути виконаний в Україні відповідно до положень ч. 4 ст. 10 КК України. Хоча Україна ще жодного разу не застосовувала вказане положення, висловлена нею готовність прийняти засуджених Міжнародним трибуналом для колишньої Югославії сприяє підвищенню іміджу нашої країни на міжнародній арені. При цьому слід також зазначити, що Міжнародний трибунал для колишньої Югославії, як, до речі, й інші подібні установи, передає засуджену особу до певної країни для відбування покарання лише у виді позбавлення волі. До того ж таке покарання відбувається відповідно до законодавства України під наглядом Міжнародного трибуналу. Причому до засудженого можуть бути застосовані положення КК України щодо помилування та пом'якшення вироку, однак рішення про це має прийматися після консультацій та за згодою суддів Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії, виходячи з інтересів правосуддя та загальних принципів права.

Розглядаючи положення про виконання вироку міжнародної судової установи, слід наголосити, що його необхідно відмежовувати від передачі особи цим установам. Мусимо констатувати, що, хоча міжнародні угоди України передбачають таку процедуру, правові підстави передачі особи міжнародній судовій установі у КК України (як і в КПК України) не передбачені. Так, згідно з п. «е» ст. 29 Статуту Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії і п. «е» ст. 28 Статуту Міжнародного трибуналу щодо Руанди країни-члени ООН зобов'язані надавати в розпорядження або передавати їм обвинувачених [7; 8]. На нашу думку, відповідне доповнення щодо можливості такої передачі має бути якнайшвидше внесені у ст. 10 КК України.

Особливої актуальності питання виконання вироку іноземної судової установи набуває у зв'язку з перспективою ратифікації Україною Римського статуту МКС. Останнім часом у цьому питанні намітився деякий прогрес. Керуючись ст. 8 Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Україна 02.06.2016 р. доповнила ст. 124 Конституції ч. 6, встановивши, що наша держава може визнати юрисдикцію МКС на умовах, визначених Римським статутом МКС [11]. Очевидно, що наведені зміни до Основного Закону повністю не вирішують питання ратифікації Україною Римського статуту МКС, передбачаючи лише можливість її здійснення в майбутньому. До того ж положення ч. 6 ст. 124 Конституції України вступають в силу через три роки з наступного за датою опублікування вищезазначеного Закону дня, тобто 30.06.2019 р. Таким чином, питання ратифікації Римського статуту МКС залишається досить віддаленим. Незважаючи на це, у 2014 та 2015 рр. Верховна Рада України двічі зверталася до МКС із проханням поширити юрисдикцію Міжнародного кримінального суду на злочини, вчинені на території України з 20 лютого 2014 р. та в подальшому, згідно з ч. 3 ст. 12 Римського статуту МКС. Вказані заяви були подані в режимі *ad hoc* і не тягнуть за собою обов'язковості інших рішень МКС для нашої країни, у тому числі й щодо виконання його вироків з інших справ. Втім, слід додати, що за ч. 3 ст. 12 і ст. 89 Римського статуту МКС країна, яка просить МКС визнати його юрисдикцію щодо конкретного злочину, має без зволікань та винятків співпрацювати з цією міжнародною судовою установою, у тому числі і в питанні передачі особи, щодо якої виданий ордер на арешт [12], що знову нагадує про невідповідність КК України, зокрема ст. 10, міжнародним зобов'язанням нашої держави. У той же час у ч. 1 ст. 103 Римського статуту МКС закріплено, що відбування винесеного ним покарання у виді позбавлення волі або довічного позбавлення волі можливе лише у країнах, які повідомили МКС про це у відповідній заяві. Із метою визнання України рівноправною учасницею міжнародних відносин та підтвердження дотримання в ній міжнародних стандартів по-водження із засудженими, вважаємо, що наша влада має зробити заяву про готовність приймати засуджених МКС для виконання вироку.

Проблема забезпечення виконання вироку міжнародної судової установи в Україні зачіпає ще одне важливе питання, а саме дію принципу подвійної кримінальності, про що йдеться у ч. 4 ст. 10 КК України: виконання в нашій державі вироку міжнародної судової установи можливе лише за умов того, що діяння, внаслідок вчинення якого міжнародною судовою установою було ухвалено вирок, згідно з цим Кодексом визнається злочином або було б злочином у разі його

вчинення на території України. Відповідно, КК України не вимагає повної тотожності назви злочину або елементів його складу, а лише вказує на те, що таке діяння має кваліфікуватися як злочин в Україні. Додамо, предметна юрисдикція МКС та Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії охоплює найбільш серйозні порушення міжнародного гуманітарного права та воєнні злочини, які в Україні також визнаються злочинами (тобто можуть бути кваліфіковані як злочини), хоча їх опис у нормах КК України може відрізнятися від наведених у міжнародних нормах елементів складу злочину. У той же час, безперечно, слід підтримати тих дослідників, які вказують на значні недоліки у трактуванні злочинів проти людяності та воєнних злочинів у КК України [13]. У цьому зв'язку слід окремо згадати законопроект «Про внесення змін до КК України щодо забезпечення його гармонізації з положеннями Римського статуту МКС», ініційований Центром Громадянських Свобод [1], який був презентований на міжнародному круглому столі 13.07.16 р. у комітетах Верховної Ради України. Його автори пропонують внести значну кількість слушних та необхідних змін до складів злочинів проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, які, крім того, носять комплексний характер, а це, на нашу думку, можна віднести до переваг цього законопроекту. Разом із тим аналізований документ не позбавлений і певних недоліків. Наприклад, його автори пропонують внести зміни до ст. 3 і 4 КК України, поширивши дію приписів КК України на діяння, що містять ознаки геноциду, злочинів проти людяності, воєнних злочинів та агресії, згідно з якими норми чинного КК України можна поширювати на раніше не передбачені в ньому діяння, що містять ознаки геноциду, злочинів проти людяності, воєнних злочинів та агресії, які в міжнародному праві визнані злочинами, незважаючи на те, що відповідні заборони щодо них виникли ще до моменту прийняття Кодексу. Творці проекту не вважають запропоноване положення зворотною дією закону про кримінальну відповідальність у часі. На нашу думку, таке вільне трактування принципу недопустимості зворотної дії закону про кримінальну відповідальність у часі – порушення базових прав людини, оскільки обвинувачення має спиратися на закон, який діяв на час вчинення злочину. До речі, як зазначає Ю. О. Решетов, навіть рішення Нюрнберзького трибуналу, якому сторона захисту закидала порушення принципу *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, базувалося на чинних на той час угодах, зокрема Пакті Бріана-Келлога, що проголошував відмову від війни як інструмент національної політики [14, с. 178–179]. Відповідно до ст. 11 Римського статуту МКС його юрисдикція поширюється лише на злочини, вчинені після набрання Статутом чинності, та ст. 24 прямо

забороняє зворотню дію його положень у часі [12]. Тому, на нашу думку, під час виконання вироку міжнародної судової установи визначення злочинності діяння (задоволення принципу подвійної кримінальності) має відбуватися з врахуванням норм, що діяли на час вчинення злочину. Проте, як вже наголошувалося, застосування цього положення не суперечить наявності певних відмінностей у кваліфікації діянь на момент їх вчинення.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи, наголосимо, що активізація співробітництва з міжнародними судовими установами вимагає докорінного перегляду чинних положень КК України, це стосується й норм, які закріплюють можливість передачі особи міжнародним судовим установам. Аналіз ч. 4 ст. 10 КК України довів, що на теперішній час це положення в частині виконання вироків міжнародної судової установи діє лише щодо вироків Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії. Вважаємо, що співробітництво України в цьому питанні має розширюватися, зокрема, шляхом ратифікації Статуту МКС з одночасним повідомленням про готовність виконання вироків МКС.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо забезпечення його гармонізації з положеннями Римського статуту Міжнародного кримінального суду : проект Закону України, підготовлений робочою групою Центру Громадянських Свобод. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cgs.suspilni.com/news/proekt-zakonu-pro-vnesennya-zmin-do-kryminalnoho-kodeksu-ukrajiny-schodo-zabezpechennya-joho-harmonizatsiji-z-polozhennyamy-rymskoho-statutu-mizhnarodnoho-kryminalnoho-sudu/>.
2. Мороз В. П. Щодо доцільності запровадження у кримінальне законодавство України правової охорони виконання рішень міжнародних судових установ / В. П. Мороз // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2015. – № 1. – С. 356–370.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page>.
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення законодавства у відповідність із Кримінальним процесуальним кодексом України : пояснювальна записка до

- проекту Закону України від 16.05.2013 р. № 245-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=45166.
5. Дрьоміна Н. В. Юрисдикція міжнародних кримінальних судів і трибуналів : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 – «Міжнародне право» / Н. В. Дрьоміна. – Київ, 2006. – 19 с.
 6. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
 7. Устав Международного трибунала по бывшей Югославии 1993 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.un.org/ru/law/icty/charter.shtml>.
 8. Устав Международного трибунала по Руанде 1994 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_d65.
 9. Угода між Україною та Організацією Об'єднаних Націй про виконання вироків, винесених Міжнародним кримінальним трибуналом для колишньої Югославії 2007 р., ратифікована Законом України № 4703-VI від 16.05.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_k51.
 10. Підгородинська А. В. Актуальні питання співробітництва України з міжнародними судовими установами / А. В. Підгородинська // Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». – 2015. – № 3. – С. 201–212.
 11. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України від 02.06.2016 р. № 1401-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>.
 12. Римский статут Международного уголовного суда 1998 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_588/page.
 13. Гнатовський М. Україна та Міжнародний кримінальний суд: конституційний аспект [Електронний ресурс] / М. Гнатовський. – Режим доступу: <http://voxukraine.org/2016/01/12/ukraine-and-the-international-criminal-court-a-constitutional-matter-ua/>.
 14. Решетов Ю. А. Борьба с международными преступлениями против мира и безопасности / Ю. А. Решетов. – Москва : Междунар. отношения, 1983. – 224 с.

Стаття надійшла до редакції 08.09.2016.

Ксения Владимировна ЮРТАЕВА,

кандидат юридических наук

(Харьковский национальный университет внутренних дел,
Харьков, Украина)

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ ИСПОЛНЕНИЯ В УКРАИНЕ ПРИГОВОРА МЕЖДУНАРОДНОГО СУДЕБНОГО УЧРЕЖДЕНИЯ

В статье рассмотрено генезис, содержание, условия и особенности исполнения приговора международного судебного учреждения по уголовному праву Украины. Выявлены недостатки УК Украины в вопросе закрепления оснований и правил исполнения приговора международного судебного учреждения и определены пути их устранения.

Ключевые слова: исполнение приговора, международное судебное учреждение, международное сотрудничество по уголовным вопросам, Международный трибунал для бывшей Югославии, Международный уголовный суд.

Kseniya V. YURTAYEVA,

candidate of law sciences

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

ISSUES AND PERSPECTIVES OF EXECUTION OF THE SENTENCE OF INTERNATIONAL COURT INSTITUTION IN UKRAINE

Reform of the Criminal Code of Ukraine in the sphere of cooperation with international court institutions has been defined as an important condition for harmonization of Ukrainian legislation with the norms of European Union. Provisions on execution of sentences of international court institution under p. 4, the Article 10 of the Criminal Code of Ukraine has not been properly examined yet. The notion of international court institution has not been revealed in the text of the law. The author of the article has defined that according to the international law international court institutions include permanent and temporary international courts and tribunals. It has been proved that Ukraine can execute sentences of only those international court institutions, which have proper conventional relationship with Ukraine. Analysis of the current conventional base of Ukraine has proved that the relative contractual relationship in Ukraine have been established only with the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia. Apparently, only sentences of International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia can be executed under the p. 4, the Art. 10 of the Criminal Code of Ukraine.

The author of the article has differentiated the provisions on execution of sentences of international court institution from transferring a person to such an institution. It has been defined that the appropriate provision is not enshrined in the norms of the Criminal Code of Ukraine, although Ukraine has

undertaken relevant international obligations. The need of entering appropriate amendments to the Art. 10 of the Criminal Code of Ukraine.

The author has determined some peculiarities of executing sentences of the International criminal court because of the perspective to ratify its Statute by Ukraine. The author has analyzed the problems of ratification of Rome statute of the International criminal court and criminal and legal consequences of claims filed by Ukraine to the International criminal court in the ad hoc mode in 2014 and 2015. The procedure and conditions of cooperation with the International criminal court in the sphere of executing sentences have been defined.

Peculiarities of following the principle of double criminality, enshrined in p. 4, the Art. 10 of the Criminal Code of Ukraine while executing sentences of the international court institution have been analyzed. It has been proved that during the execution of sentences of an international court institution the definition of criminality of an action should be made considering the norms that were in force at the time of crime commission. At the same time, application of this provision does not contradict with the existence of some differences in qualification of such actions at the time of their commission.

The author of the article has defined that promotion of cooperation with international court institutions demands fundamental revision of current provisions of the Criminal Code of Ukraine. The author has concluded that cooperation of Ukraine in this sphere must be enlarged, in particular by ratification of Rome statute of the International criminal court with simultaneous notification on readiness of executing sentences of the International criminal court.

Key words: *execution of sentences, international court institution, international cooperation on criminal matters, International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia, International criminal court.*